

?Nous camins

A l'edat de pedra, els nostres avantpassats eren nòmades, es passaven la vida caminant. Per poder sobreviure, s'havia de continuar caminant per torbar nous recursos, aliments i nous aixoplucs. No tenien una llar fixa. La seva vida esdevenia un llarg viatge. Cada matí obrien nous camins. El camí per a ells era el mateix relat de l'existència. Canviant paisatge i camins, canviaven de vida.

Ramat de bous i cabres; vells relats, nous camins.

Els humans actuals no som gaire nòmades, som més aviat sedentaris. Per millorar la nostra vida no ens cal fer un canvi de camí, ens cal un canvi de relat. La societat actual es basa en el sedentarisme total. Com a espècie fem les coses el més ràpid que podem i no ens movem de lloc. Perdem la capacitat de percebre tot el paisatge sencer on veuríem multitud de relats diferents o d'altres formes de viure. Aquest sedentarisme cec i accelerat no ens permet veure ni els relats del passat ni els més amagats o minoritaris. Els més urbanites hem perdut el relat del món agrícola o rural, cobert per boscos i amagat pel present industrial més recent.

Un exemple és l'itinerari de la solana dels Comtals, entre la serra de Montlleó i el barri dels comtals de Manresa dins de l'Anella Verda de Manresa. Un itinerari curt, d'un quilòmetre llarg de recorregut, que ens recorda el passat agrícola del Bages. Ens recorda, caminant lentament durant uns vint minuts, la duresa de la feina agrícola a principis del segle XX. Recs dirigits cap a cisternes o basses fetes de pedra seca per retenir la poca aigua de pluja del clima mediterrani. Els cultius eren la vinya, l'olivera i els cereals adaptats a l'escassetat d'aigua. Cultius de secà. Tot posat sobre terrasses cultivables al llarg de tot el pendent, separades esglaonadament per feixes de pedra seca i recosides per camins de pedra seca, també .

L'itinerari ens mostra les espècies característiques dels boscos mediterranis que van anar cobrint

tot aquest espai dedicat a l'agricultura. Llentiscles, romanís, pins blancs o pinyers, garrics, arítjols, marfulls, rudes, aladerns, argelagues... vegetació que ens amaga antics relats de supervivència i d'esforç de la gent de la comarca. La lentitud en el trajecte i en l'observació de les vores del camí ens proporciona l'opció de veure més detalls, de veure altres relats, de trobar en els relats menystinguts, oblidats i foscos espurnes de claror, mirall i saviesa. Són vells relats i nous camins.